

Den kloge lille skrædder

Der var engang en prinsesse, som var så forfærdelig stolt. Når der kom en frier, gav hun ham en gåde at løse, og kunne han ikke, blev han med hån og spot jaget på porten. Hun lod bekendtgøre, at hun ville gifte sig med den, der kunne løse gåden, og hvem der havde lyst måtte prøve på det. Engang kom der tre skræddere. De to ældste tænkte, at nu havde de sat så mange sting lige på en prik, hvor de skulle være, så de måtte vel også kunne træffe det rigtige her. Den tredje var en lille springfyr, som ikke engang kunne sit håndværk, men han tænkte, at her måtte han da endelig engang have lykken med sig. "Bliv du kun hjemme," sagde de to andre til ham, "du kommer alligevel ingen vegne med din smule forstand." Men skrædderen hørte ikke på dem. Han havde nu engang sat sig i hovedet, at han ville derhen, og mente at han nok skulle klare sig. Så begav han sig på vej, så glad som om hele verden var hans.

De meldte sig alle tre hos prinsessen og bad, om hun ville give dem sin gåde. Nu var endelig de rette folk kommet. De havde en forstand så skarp som æggen på en saks. Prinsessen sagde så: "Jeg har to slags hår på hovedet, hvad kulør har de?" - "Er det ikke andet," sagde den første, "de er sorte og hvide som det klæde, man kalder kommen og salt." - "Det er galt," sagde prinsessen, "lad den næste prøve." - "Når det ikke er sort og hvidt, så er det brunt og rødt som min fars stadsfrakke," sagde han. "Det er galt," sagde prinsessen, "lad den tredje så svare, jeg kan se, han ved det." Den lille skrædder trådte nok så kæk frem og sagde: "Prinsessen har et sølv- og et guldhår på hovedet, det er de to farver." Da prinsessen hørte det, blev hun ligbleg og var lige ved at besvime, for den lille skrædder havde gættet det, som hun troede, intet menneske kunne gætte. Da hun igen kom til sig selv, sagde hun: "Du har ikke vundet mig endnu, du må gøre en ting til. Nede i stalden ligger der en bjørn, og hos den skal du blive i nat. Hvis du så endnu er levende i morgen, når jeg står op, vil jeg gifte mig med dig." På denne måde tænkte hun at blive skrædderen kvit. Endnu aldrig var noget menneske sluppet levende af bjørnens klør. Men skrædderen tabte ikke modet. "Dristig vovet, halvt er vundet," sagde han nok så fornøjet.

Om aftenen blev han ført ind i stalden. Bjørnen ville

straks gå løs på ham og give ham en ordentlig velkomsthilsen med sin pote. "Tag det med ro," sagde skrædderen, "jeg skal nok få dig til at være stille." Han tog nu ganske sindigt nogle nødder op af lommen, knækkede dem og spiste dem. Da bjørnen så det, fik han også lyst til nødder. Skrædderen stak hånden i lommen og rakte den en håndfuld, ikke nødder men gråsten. Bjørnen puttede dem i munden, men kunne ikke knække dem, hvordan den så bar sig ad. "Sikken en klods, jeg må være, at jeg ikke engang kan knække den smule nødder," tænkte den og sagde til skrædderen: "Knæk de nødder for mig." - "Der kan du se, hvad for en dårlig karl du er," sagde skrædderen, "du har sådan et stort gab og kan ikke engang knække sådan en smule nød." Han tog nu stenene, men puttede i en fart en nød i munden i stedet for og knækkede den en, to, tre. "Jeg vil prøve engang til," sagde bjørnen, "når jeg sådan ser på det, synes jeg, det er så let." Skrædderen gav den igen stenene og bjørnen bed til af alle livsens kræfter. Men det nyttede jo ikke. Skrædderen tog nu sin violin frem og gav sig til at spille. Da bjørnen hørte det, kunne den ikke modstå, men begyndte at danse. Den syntes så godt om det, at den efter en lille tids forløb sagde til skrædderen: "Hør, er det svært at lære at spille." - "Det er den rene barnemad," svarede skrædderen, "nu skal du se, jeg lægger venstre hånd derpå og stryger med højre hånd, faldera, det går lystigt." - "Jeg kunne nok lide at spille violin," sagde bjørnen, "så kunne jeg danse, så tit jeg ville. Har du ikke lyst til at lære mig det?" - "Det vil jeg såmænd gerne, hvis du har anlæg," sagde skrædderen, "men kom engang her med dine poter, det er nogle vældig lange klør du har. Jeg må klippe lidt af dem." Han tog nu en skruestikke, bjørnen lagde poterne der, og skrædderen skruede til. "Vent så der, til jeg kommer med saksen," sagde han, lagde sig hen i en krog, på noget strå, og faldt i søvn og lod bjørnen brumme, så meget den ville.

Da prinsessen om aftenen hørte bjørnen brumme så voldsomt, troede hun, den brummede af glæde, fordi den havde gjort kål på skrædderen. Om morgenen stod hun nok så fornøjet op, men da hun kom ned til stalden, stod skrædderen der, frisk og rask som en fisk. Hun kunne nu ikke gøre flere indvendinger, for hun havde jo offentligt lade bekendtgøre, at hun ville ægte

den, der løste gåden. Hun og skrædderen steg ind i en vogn for at køre til kirke og blive viet. Da de havde sat sig derind, gik de to andre skræddere, som var misundelige på ham, ind i stalden og skruede bjørnen løs. Rasende rendte den efter vognen. Prinsessen hørte den snøfte og brumme og råbte rædselsslagen: "Nu kommer bjørnen og tager dig." Men skrædderen var hurtig i vendingen. Han stillede sig på hovedet, stak benene ud af vinduet og råbte: "Kan du se skruestikken? Hvis du ikke går, kommer du i den igen." Da bjørnen hørte det, vendte den om og løb tilbage. Men skrædderen kørte roligt til kirke med prinsessen, blev gift med hende og levede glad og lykkelig som en hedelærke. Og den, der ikke vil tro det, skal betale en daler.

* * *